

Kapitola první

„Kam chceš tu krabici, mami?“ zeptala se Laura paní Fosterové, když nakoukla do kuchyně.

Její maminka klečela na podlaze, obklopená krabicemi.

„Kdekoliv bude místo, zlato,“ odpověděla. Laura vešla a položila krabici na kuchyňský stůl. Vtom vběhl dovnitř její mladší bratr Max. U nohou se mu lísal Buddy, jejich deset týdnů starý bernský salašnický pes. Štěně se kolébalo po podlaze, aby pozdravilo, a narazilo do hromady talířů, které paní Fosterová právě vybalila. Několik jich spadlo z hromady se strašlivým rachotem.

„Ach jo, Buddy,“ povzdechla si paní Fosterová.

„To není jeho vina,“ prohlásil Max. Popadl chlupatě černohnědé štěně do náruče. „Ještě prostě neví, kdy má zastavit.“

Paní Fosterová se vesele zasmála. „Proč nevezmeš Buddyho do zahrady?“ navrhl. „Můžeš ho třeba naučit, jak používat brzdy.“ Max a Buddy znovu odběhli.

„Dávej pozor, Maxi!“ zavolal z chodby pan Foster. Laura se ohlédla a zahlédla Maxe a Buddyho, jak téměř vrazili do dvou stěhováků. Pan Foster, Lauřin tatínek, organizoval muže, kteří nosili nábytek z nákladního automobilu.

„Co mám dělat, tati?“ zeptala se Laura.

„S dovolením!“ vykřikl další muž, který se protahoval kolem a přerušil tátovu odpověď.

Laura uhnula z cesty muži, který procházel kolem a nesl počítač. Pan Foster si prohrábl kudrnaté hnědé vlasy.

„Možná by bylo nejlepší, kdybys šla a vybalila si věci ve svém pokoji, co, miláčku?“ Nečekal na její odpověď, protože chvátil za pánem s počítačem. „Prosím, dávejte pozor! Je to křehké.“

Laura se usmála. To byl dobrý nápad, jít se schovat do svého pokoje! Nemohla si zvyknout, že tento dům – Berouskův statek – byl teď jejím domovem.

Když šla nahoru, přemýšlela o svých dvou nejlepších kamarádkách ve městě, Karle a Anně. Co by asi teď dělaly, kdyby byly spolu? Bylo slunečné dubnové odpoledne. Možná by si bývaly hrály s koníky nebo jedly domácí pizzu, kterou často dělala Annina maminka. Ráda by věděla, jestli jim chybí.

Jak tak šla ke svému pokoji na konci chodby, cítila se trochu osamělá. Strčila do bílých dveří a otevřela je. Její nová místnost byla malá, byl tu snížený strop a malé okno. Do pokoje svítilo sluníčko.

Laura překročila hromady krabic a kufrů, posadila se na parapet a dívala se z okna. V dálce pozorovala vysoké hory Modré štíty. Byly velkolepé a krásné, ale všimla si něčeho, co bylo mnohem blíž – za domem

byl malý výběh a stáj. Jen to uviděla, hned jí bylo o něco lépe. Možná, že tu na venkově nikoho nezná, ale aspoň dostane poníka! Šanci mít vlastní zvíře byla první věc, kterou jí rodiče slíbili, když jí a Maxovi řekli, že se budou stěhovat z města. Pan Foster se rozhodl jít za svým snem a stát se farmářem. Max zase chtěl mít štěně. Měli ho sotva týden a Buddy už byl členem rodiny. Všichni ho milovali. Ale Laura chtěla poníka už tak dlouho, co jí jen paměť sahá, a její maminka ji už zítra vezme na koňský trh, kde budou i poníci! Laura si zkoušela představit svého poníka. Jakou bude mít barvu? Jak bude velký? Jak bude starý? Možná, že to bude černý poník se čtyřmi bílými ponožkami nebo lesklý hnědák nebo sněhově bílý poník s vlající hřívou a ocasem. Laura se usmála. Ano, to je to, co by chtěla – krásného bílého poníka.

„Lauro!“

Otevřela oči. Byla to její maminka, která na ni volala z chodby. Laura došla ke dveřím.

„Vybalila jsem nějaké sušenky,“ lákala ji maminka. „Nepůjdeš dolů a nedáš si taky?“

„Tak jo“, usmála se Laura. A sešla po schodech ke své rodině.

Než šla Laura spát, vypadal její pokoj, jako by jí už patřil. Její šaty visely ve skříni a také si vybalila knížky a plyšáky.

Paní Fosterová zlehka pohládila Lauru po vlasech. „Už musíš jít spinkat, zlatíčko.“

Laura najednou nechtěla zůstat sama. Byla to první noc v jejich novém domově a trochu se bála. „Přečteš mi pohádku, mami?“ zeptala se. Teď už jí bylo devět a obvykle neposlouchala před spaním pohádky. Ale tohle byla zvláštní noc.

Zdálo se, že jí matka rozumí.

„Samozřejmě, zlato,“ kývla hlavou. „Jakou chceš?“ Podívala se na polici.

„*Malý pony*,“ špitla Laura a přitáhla si peřinu. *Malý pony* byl její oblíbený příběh. Paní Fosterová byla spisovatelka a napsala ten příběh zvláště pro Lauru, když jí byly jen tři roky. Pojednával o bílém poníkovi, který cestoval po světě a hledal si domov. Už to chtěl málem vzdát, když jednou potkal dívku, která se stala jeho kamarádkou. A od té doby se starali jeden o druhého.

Její maminka se posadila na postel a otevřela knihu. Jako vždy začala s první stránkou. „Lauře, mé vlastní holčičce,“ přečetla tiše. A pak začala příběh. „Byl jednou jeden malý bílý poník, který chtěl mít svůj domov...“

Laura zavřela oči a usmála se, známá slova příběhu ji uklidňovala. V půli cesty mezi bděním a spánkem se jí v hlavě objevily plány na další den. Půjdou na trh s koňmi a poníky! *Zítřka touhle dobou*, pomyslela si, *budu mít vlastního poníka*.